

תרופה למחלת הניכור

אם בשנים האחרונות סבלה להקת בת שבע מנתק רגשי, בא אוהד נהרין וריסא אותה בעזרת אונבסטיה. מומלץ, למרות הקטעים החלשים של "העלבת הקהל"

מחול

הווירוס של אוהד נהרין, לדבריו, הוא האונבסטיה שלו לתנועה. הוא שב וחוקר את התנועה הנעה, לוקח אותה למחוזות חדשים ומש"תף במחקרו את הרקדנים ואת הקהל. להרגשת חלקם של הרקדנים במחקרו, נהרין כורע ברך למולם בסוף המופע.

וירוס כזה נראה אולי כמתנה, אך אפשר גם לראותו כמחלה; מחלה האוטמת את עבודותיו של נהרין מההקשרים שמחוץ לתנועה. בלי טיפול, יכול הווירוס הזה לייצר מחול יפה ומקצועי, אך חסר משמעות. כאשר ב"וירוס" הזה יש שימוש בטקסט של מחזה, ומשולבת בו מוסיקה מקורית של מוסיקאים פלסטינים, אפשר כבר לשאול כיצד מתקשרת התנועה למשמעויות אחרות. וכמו בכל מופע, גם כאן מתעוררת השאלה האם נוצר קשר בין האדם הרוקד לתנועה שלו, ועד כמה הדבר בא לידי ביטוי.

חלק ניכר מהעבודות של בת שבע בשנים האחרונות סבלו מהנתק הרגשי הזה שבין התנועה והאפקטים הוויזואליים, לבין אמירה משמעותית. אולם דומה ש"וירוס", מופע מינימליסטי מבחינה ויזואלית המאפשר ביטוי רב לרקדנים, מצליח לתרוג מבטיח זה.

מבחינה תנועתית, דומה שנהרין עשה פריצה משמעותית במופע הנוכחי. במיוחד בקטעי המוסיקה הערבית, הרקדנים נראו כאילו הם עשויים מגומי - נמתחים לשביר שנייה, ומיד חוזרים ומתרפים, בדומה לתנועה של מייקל ג'קסון.

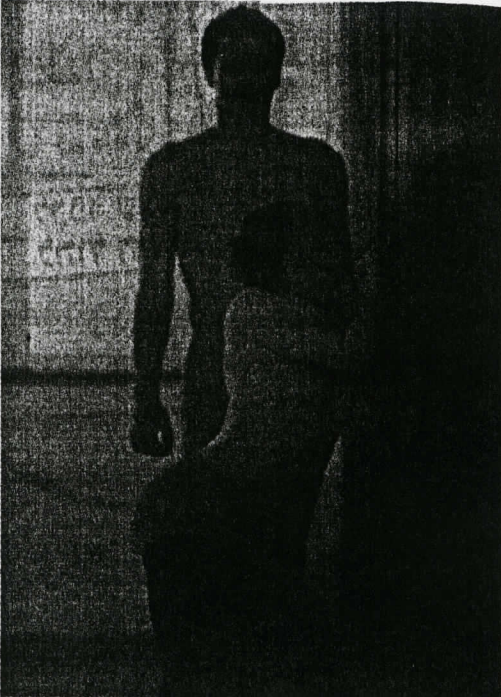
האיכות האלסטית של התנועה היתה שובת עין, למרות שהתנועות עצמן היו בחלקן הגדול קטנות ורחוקות מסטנדרטים רגילים של אסתטיקה. כל זה בא על רקע הקומפוזיציה הקבוצתית העשירה, נוסח ויליאם פורסיית' במיטבו. כאמור, המוקד של עבודה זו הוא הרקדנים, ואלה ברובם עשו עבודה מעולה. הצוות של בת שבע, שסבל מועוועים וחילופים רבים בשנים עברו, התייצב בשנה האחרונה והלהקה נראתה מגובשת ואנרגטית. הנוכחות והאישיות של הרקדנים היו ברורות מתמיד. האם הדבר נובע מהעובדה שיושיומי אינאו, רקדן הנשמה היפני המבדיק של הלהקה, הוא כיום גם מנהל חזרות?

הצד החלש במופע הוא הקישור בינו לבין המחזה הרייקלי של פטר הנדקה, "העלבת הקהל". החיבור הזה בעייתי מראש: העי"בת הקהל היא מחזה שנועד לשכור את המחיצות בין המופע לקהל, בין הזמן והחלל של התיאטרון לזמן ולחלל הריגלים, ובין הבמה לכיסאות. אך בפועל, לא נוצר החיבור הזה. הרקדנים היו מוגבלים למתחם הבמה, ואי-כויות התנועה המיוחדות שלהם רק חזרו למימד הזמן והניתוק. כלומר, לקסם של מופע בימתי קונבנציונלי טוב.

גם הטקסט שבו נעשה שימוש הוא בעייתי: בחלקו הוא כולל משחקי מלים מסיבכים, חלק אחר כולל מטר עלבונות שהקריין מפנה לקהל. החחלטה להשתמש לצורך כך ברקדן (ולא בשחקן מקצועי) גרמה לכך שמשחקי המלים נשמעו כפלס-פנות עקרה, ומטר העלבונות המרוקלמים נשמע מאולץ ומביד. למולו של הקריין, היו כמה נשמות טובות בקהל שהועילו לצעוק אליו בחזרה "בן זונה" כסיום, אך גם זה נשמע מאולץ ולא ספונטני.

דומה ש"וירוס של אוהד נהרין" הוא תרופה למחלת הניכור ממנה סבלה בת שבע בשנים האחרונות. מומלץ למי שאוהב לראות רקדנים מצוינים בפעולה.

"וירוס של אוהד נהרין" (עיבוד למחזה "העלבת הקהל" של פטר הנדקה), להקת בת שבע. כוראוגרפיה: אוהד נהרין. מוסיקה: קרני פוסטל, חביב אללה ג'מאל, שאמא ח'אדר ונוספים.

איכות אלסטית שובת עין. "וירוס", להקת בת שבע